

תואר ראשון נוסף

תוכנית "מבטים", שיצאה לדרך בשנת הלימודים תשע"ב, מיועדת לבוגרי טכניון ומעניקה להם תואר ראשון נוסף, הכולל תעודת הוראה לבתי ספר על יסודיים ולמכללות לטכנאים והנדסאים. מייסדת התוכנית, פרופ' אורית חזן, מסבירה כי "מדובר ביוזמה חדשנית, שצמחה מתוך הכרה ביכולתם של הבוגרים והבוגרות שלנו לקדם גם את מערכת החינוך בישראל".

הלימודים מתקיימים בפקולטה לחינוך למדע וטכנולוגיה בטכניון, המעניקה לסטודנטים בתוכנית מלגת שכר לימוד מלאה ל-4 סמסטרים. התוכנית פתוחה גם לבוגרי אוניברסיטאות אחרות, אולם הם אינם מקבלים את המלגה האמורה.

מאז ייסוד התוכנית החלו ללמוד בה יותר מ-300 סטודנטים, כ-60% מהם גברים - עדות לכך שהתוכנית מושכת גם אוכלוסייה שאינה בוחרת בחינוך באופן מסורתי. "תוכנית 'מבטים' מעניקה ללומדים בה הזדמנות להגשים את חלומם לתרום למערכת החינוך בישראל", אומרת פרופסור חזן, "ועם זאת, מאחר שאנחנו מאמינים כי הכישורים הנלמדים בתוכנית חשובים גם בתעשייה, הטכניון אינו דורש מבוגרי התוכנית התחייבות לעבוד לאחר מכן במערכת החינוך".

מבט שני

אחרי 32 שנה בהיי-טק נכנס בוגר הטכניון משה שטיינר לתוכנית "מבטים", שהובילה אותו לקריירה שנייה: הוראה בתיכון

|| למה שלא תלך להוראה? נשאל משה שטיינר שוב ושוב בשנים האחרונות, ושוב ושוב התייחס לשאלה בביטול, כאל קוריוז.

במשך 32 שנים היה שטיינר, בוגר הטכניון, שקוע בקריירת היי-טק מרשימה ותובענית, ולפני כשנתיים היה שקוע בעיצומו של משא ומתן על הצטרפות (כמנכ"ל) לחברת היי-טק צעירה. "פתאום חשבתי שבעצם, הרעיון ללכת להוראה אינו מופרך כל כך. מזכרתי שיש לי ניסיון מסוים בהוראה - הרי בתקופת הלימודים בטכניון שימשתי מתרגל בפקולטה למתמטיקה ובבית הספר להנדסאים. וכעת, כשעמדתי להיכנס פעם נוספת לעוד תפקיד תובעני ומטורף, שדורש השקעה אינסופית ואחריות עצומה, אופציית ההוראה נראתה לי לא רעה בכלל. מיום ליום הבנתי יותר ויותר שאני בעצם מחפש תירוץ איך לא לקבל על עצמי את התפקיד החדש באותה חברת סטארט-אפ".

בסוכות תשע"ה (2014) הבשילה ההחלטה, ומיד אחרי החג התקשר שטיינר לפרופ' אורית חזן, דיקנית הפקולטה לחינוך למדע וטכנולוגיה בטכניון ומייסדת תוכנית "מבטים". תוכנית זו מעניקה לבוגרי הטכניון תעודת הוראה ותואר ראשון נוסף ("הוראת המדעים"), וכוללת מלגת שכר לימוד מלא, ללא התחייבות לעסוק בהוראה בעתיד. רבים מבוגרי התוכנית כבר השתלבו במערכת החינוך ומחוללים בה שינוי משמעותי. כמי שלא אוהב לבזבז זמן ביקש שטיינר לא רק להתחיל ללמוד בתוכנית אלא גם לעבוד מיד, כלומר במקביל, בהוראה. הוא החל בהתנסות בבית הספר "חוגים" בחיפה ובהוראה בישיבה התיכונית ביישובו, זיכרון יעקב. לאחרונה הצטרף גם לתיכון החקלאי ברנקו ויס בפרדס חנה, והשבוע שלו מלא - ארבעה ימי עבודה ושני ימי לימוד ב"מבטים".

תלוש קטן, פידבק גדול

"באתי עם ראש פתוח מאוד, בלי יותר מדי ציפיות ועם רצון אמיתי לתרום. לא ציפיתי לשיח אדום, ולא היו לי אשליות בעניין המשכורת - תקופה מסוימת אפילו עבדתי בהתנדבות, על מנת לא להתחיל עם הביורוקרטיה

מול משרד החינוך. לשמחתי, בשלושת בתי הספר שלימדתי בהם נתקלתי בפתיחות עצומה מצד הצוות ובנכונות לקלוט אנשים כמוני שלא צמחו במערכת. דבר נוסף ששימח ועודד אותי מאוד הוא הפיידבק המיידית מהתלמידים - משהו שאין בשום מערכת אחרת. כבר בסוף השיעור הראשון בישיבה בזיכרון יעקב פנו אלי כמה תלמידים ואמרו לי תודה. הם הסבירו לי שקיצרתי תהליכים עבורם ושעזרת להם להבין דברים שלא הבינו קודם. ברור שפיידבק פירושו גם ביקורת שלילית, אבל זה חלק מהדיל, וגם ביקורת שלילית אני מקבל באהבה.

הוא נולד בתל אביב, "צפונבני טיפוס" כהגדרתו, ולמד במגמה הריאלית בעירוני ה'. "זה היה אחד מבתי הספר הטובים ביותר באותה תקופה - למעשה למדנו אצל המורים שחיברו את ספרי הלימוד. לא מזמן ערכנו פגישת מחזור לציון 39 שנה לסיום הלימודים, ופגשתי שם הרבה אנשים שהגיעו רחוק בנוף הישראלי." אחרי שירות בנח"ל ותקופה בקיבוץ ספה שבפתחת רפיח הוא עבר לחיפה - ולטכניון. "המעבר מהקיבוץ לחיפה לא היה פשוט, אבל לשמחתי עשיתי אותו יחד עם חברתי מהנח"ל, שתהפוך לאשתי במהלך הלימודים בטכניון."

המפגש הראשוני עם חדו"א, התקני מל"מ ועוד הלם בו כמו בסטודנטים רבים אחרים, אבל תקופת הלימודים זכורה לו לטוב. "הלימודים היו מאתגרים ומאוד מעניינים, ובאותה תקופה רכשתי לי חברים רבים שאחר כך פגשתי כקולגות לעבודה, כמתחרים, כשותפים וכידידים טובים." מהר מאוד הבין שטיינר הצעיר כי עליו להתפרנס, ושלח את ידו בכל הבא ליד: עבודה ב"מק דייוויד", גינון, ניקוי חדרי מדרגות, שיעורים פרטיים. "בשנה השלישית ללימודי התואר תירגלתי אלגברה ולימדתי מחשבים בבית הספר להנדסאים. ניצני הוראה? אולי. בשנה הרביעית כבר עבדתי במשרת סטודנט בחברת מחשבים קטנה שישבה בקרית הטכניון, אקסאטק. שם פיתחתי כרטיסי חמרה יחודיים ודרייברים ששלטו בהם.

בשנת 1984 סיים שטיינר תואר ראשון בהנדסת מחשבים בטכניון, וכעבור עשור חזר לכאן לתואר שני במסגרת תוכנית ה-MBA שהיתה אז בחיתוליה. כעת, כלומר לפני שנה וחצי, הוא חזר לטכניון שוב, הפעם במסגרת תוכנית "מבטים". לדבריו, "זו תוכנית מצוינת שמייצרת בתוכה שיח מעניין מאוד בין סטודנטים 'רגילים' לבין אנשים ותיקים מהתעשייה ומהצבא. לאנשים כמוני, שיש להם הרבה ניסיון בעמידה מול קהל, התוכנית עושה סדר' מבחינה פדגוגית. עמידה מול כיתה היא סיטואציה עתירת אחריות, וחשוב מאוד לתפקד בה נכון. ניסיון ואינטואיציה הם אמנם מרכיבים חשובים, אבל הבנה פדגוגית כמו זו ש'מבטים' מעניקה לנו מסייעת מאוד בהתמודדות עם אתגרי ההוראה. גם העובדה שאני לומד ומלמד במקביל תורמת ומסייעת רבות, כי אני מביא לכיתה בעיות ממשיות מהשטח, ומקבל מהסטודנטים ומהמרצים סיוע בפתרון שלהן."

לבחור שטיח ומקלדת

עוד בתקופת לימודיו בטכניון הצטרף שטיינר לסטארט-אפ הראשון שלו - "לפני שהמונח סטארט-אפ הומצא". כשנסגרה החברה, שישבה בפארק גוטווירט שבתוך הטכניון וייצרה מחשבים תואמי IBM, הוא עבר לאינטל. לאחר יותר מ-10 שנים באינטל, שכללו רילוקיישן בארה"ב, הוא הקים יחד עם הבוס שלו מאינטל סטארט-אפ. שטיינר בן ה-36, שמונה לסמנכ"ל החברה, נזכר: "שמחתי מאוד לחזור לעולם הזה של יזמות - להקים חברה מאפס, לבחור בעצמך את השטיח ואת המקלדות, לדחוף קדימה ולדעת שיום העבודה לעולם לא מסתיים באמת."

ב-1998 הצטרף שטיינר לחברה צעירה בשם גלילאו, ובה כיהן כמנהל קו מוצרי התקשורת - קבוצה שהתנהלה כארגון עסקי המגלגל 70 מיליון דולר בשנה. כשנמכרה גלילאו למארוול האמריקאית בשנת 2001 תמורת 2.7 מיליארד דולר מונה שטיינר למנכ"ל משותף במארוול. משהבין ששוב הוא עובד בחברה גדולה וממוסדת פרש ממנה והצטרף כסמנכ"ל תפעול לחברת סטארט-אפ שייצרה בקרים לצגי-פלזמה. כשנרכשה החברה על ידי אינטל החליט לעזוב אותה, שכן "אינטל היא אמנם בית ספר מעולה, אבל בחברה כל כך גדולה תמיד תישאר חייל". הוא חבר לשני יזמים וביחד הקימו את חברת לוסיד, שעסקה בשיפור הביצועים במשחקי מחשב. הדרך לשוק הטלפונים הסלולריים התקצרה כשהחברה הצליחה להפחית בשיעור דרמטי (50%) את צריכת החשמל של המעבד. ואכן, ב-2013 חתמה לוסיד על הסכם עם סמסונג; תמורת הטכנולוגיה האמורה, שהאריכה את חיי הסוללה של "גלקסי 4" ו-"Note 3" בכ-50%, שילמה סמסונג ללוסיד סכום שנאמד ב-15 מיליון דולר.

למרות ההצלחה, חלק מהמשקיעים לא אהבו את השינוי ונסוגו מהשקעותיהם. לפני שנה וחצי פרש שטיינר מניהול החברה והחל במגעים עם חברה אחרת - אותו מו"מ שנפסק בעקבות החלטתו להירשם לתוכנית 'מבטים'.

בלי אמירות גדולות

את שנתו הראשונה בהוראה הוא מסכם בחיוב. "על הביורוקרטיה של משרד החינוך יש לי הרבה ביקורת, בעיקר כמי שבא מעולם שאין בו כמעט ביורוקרטיה, אבל אני מקווה שדברים יסתדרו. לגבי עבודת ההוראה עצמה אין לי אמירות גדולות אלא בעיקר תחושות ספציפיות, שרובן טובות מאוד. זה נשמע אולי כמו קלישאה, אבל לעמוד בפני תלמידים ולראות את ההתקדמות שלהם זו תחושה מדהימה."